

Η «ΑΠΟΜΟΝΩΜΕΝΗ» ΤΟΥΡΚΙΑ, Η ΕΠΕΡΧΟΜΕΜΗ ΜΟΙΡΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΦΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Του Γιώργου Νούτσου

Αρθρογράφου - Πολιτικού Αναλυτή

Ανθρώπινα, μας αρέσει να πιστεύουμε, όσα μας παρουσιάζουν σαν πραγματικότητα, εφόσον κρίνουμε, πως μας βολεύει. Έτσι, το γεγονός, πως το τελευταίο διάστημα, ηχηρώς επαναλαμβάνεται, πως η Ελληνική διπλωματική και πολιτική κινητικότητα έχουν βάλει την Τουρκία στο περιθώριο των εξελίξεων, ηχεί μεν καλότροπα, δυστυχώς όμως, ηχεί και εξαιρετικά παρελκυστικά.

Δεν ξέρω που στοχεύει η αναμάσηση τόσο αβάσιμων ισχυρισμών -κατανοώ ίσως μόνο τι μπορεί να εξυπηρετεί – όμως και μόνο η ένταση της καινοφανούς αναλήθειάς της την καθιστά προκλητική και εκ των πραγμάτων Εθνικά επικίνδυνη.

Η Τουρκία, είτε μας αρέσει είτε όχι, βάσιμα διεκδικεί να καταστεί μια Παγκόσμια περιφερειακή δύναμη, έμπρακτα το επιδιώκει, χειρίζεται επιδέξια τις σχέσεις της με τους ισχυρούς του κόσμου, δεν διστάζει να παίρνει αποφάσεις, να εμπλέκεται σε πολεμικά πεδία, να επιδιώκει γέφυρες και παρουσία σε πλήθος χωρών στη Μέση Ανατολή, στην Ανατολική Μεσόγειο και σε χώρες της Αφρικής, να απειλεί και με την βοήθεια της στρατιωτικής ισχύος της να εκβιάζει εξελίξεις, επιδεικνύοντας μια αποφασιστικότητα ικανή να καταστήσει γύρω της, «δορυφόρους» των επιδιώξεών της, σύσσωμη την Διεθνή τάξη.

Οι Ρώσοι, οι Αμερικάνοι, οι Ευρωπαίοι, οι Διεθνείς Οργανισμοί, όλοι μαζί και ο καθένας χωριστά, για τα δικά τους γεωστρατηγικά, πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα, πηγαινοέρχονται στην Αυλή του Σουλτάνου, συνήθως κομίζοντας «δώρα», επιδιώκοντας συμφωνίες, αψηφώντας και ερμηνεύοντάς κατά το δοκούν την Διεθνή νομιμότητα, κατασκευάζοντας τις συνθήκες που κατά το μάλλον ή ήττον θα τους επιτρέψουν να πλασαριστούν σε θέση προνομιακή στην μοιρασιά, που ήδη βρίσκεται σε εξέλιξη και που δυστυχώς καταφανώς - όπως όλα δείχνουν - πολλαπλά θα βλάψει τα συμφέροντα της χώρας μας.

Αυτή είναι η «απομονωμένη» Τουρκία, που έχουμε να αντιπαλέψουμε με τις προβλέψιμες, φοβικές και όπως αποδεικνύεται, αναποτελεσματικές μας επιλογές.

Κινδυνεύουμε να καταστούμε – αν δεν είμαστε ήδη – ο σάκος του μποξ σ ένα παιχνίδι συμφερόντων, ο βάτραχος στο λασπωμένο τερέν, όπου συγκρούονται τα βουβάλια, με πιθανότατη εξέλιξη, ανά πάσα στιγμή να αποτελέσουμε παρελθόν σαν Κρατική και Εθνική οντότητα, είτε σαν αποτέλεσμα μιας συνειδητής ομόφωνης επιλογής των «μεγάλων» να μας τελειώσουν ως μια παρουσία ενοχλητική, είτε σαν παράπλευρη απώλεια των μεταξύ τους διευθετήσεων.

Για όλη αυτή την εξέλιξη έχουμε σαν χώρα και πολιτικό σύστημα διαχρονικές ευθύνες, που έχουν κατά καιρούς από πλήθος αρθρογράφων και αναλυτών καταγραφεί. Οφείλουμε όμως να είμαστε υποψιασμένοι. Όπως οφείλουμε να αναμένουμε όχι ευχάριστες εξελίξεις στον Εθνικό μας περίγυρο την ώρα που αδυνατούμε ή δεν θέλουμε να αρπάξουμε τον ταύρο από τα κέρατα.

Έτσι όπως εξελίσσονται τα πράγματα, τι είναι άραγε προτιμότερο να συμβεί;

Να αφεθούμε ως παρακολούθημα να υποστούμε τις συνέπειες των αποφάσεων που άλλοι θα λάβουν για μας ή να τολμήσουμε μια έστω φορά να ορθώσουμε ανάστημα (ανάλογο του Δαβίδ ίσως), στην προσπάθειά μας να περισώσουμε ακόμα και με τεράστιες θυσίες, ότι μπορεί ακόμα να περισωθεί;

Υπάρχει μια δεδομένη πραγματικότητα που αφήνουμε συνήθως να μας διαφεύγει... Μεγάλοι και μικροί σε υπολογίζουν μόνο τότε, όταν εσύ ο ίδιος με όλους τους τρόπους εκπέμψεις προς κάθε κατεύθυνση την αποφασιστικότητα να ματώσεις για το δίκιο σου, πράγμα που με εξαιρετική επιτυχία πράττουν οι Τούρκοι κι αν μη έχουν το δίκιο με το μέρος τους !

Αν το πολιτικό μας σύστημα, για τον οποίο ευκόλως εννοούμενο λόγο επιλέξει το πρώτο, τότε έχει μια αδιαπραγμάτευτη υποχρέωση προς την χώρα και τον λαό της. Να μιλήσει καθαρά τη γλώσσα της αλήθειας. Να αφήσει κατά μέρος λεκτικές υπερβολές που δεν πιστεύει και δεν θέλει να υπηρετήσει και να απευθυνθεί όσο ακόμα υπάρχει καιρός, με ένα δημοψήφισμα, στις Ελληνίδες και στους Έλληνες, θέτοντάς τους το πρόδηλο υπαρξιακό ερώτημα...

Θέλετε να διαπραγματευτούμε όσα μας ανήκουν με τους Τούρκους;

Θέλετε να τους καταστήσουμε συνδιαχειριστές τις Εθνικής και ιστορικής μας κληρονομιάς;

Θέλετε να τους δώσουμε το μισό Αιγαίο για να έχουμε από κει και πέρα την ησυχία μας;

Ή μήπως θέλετε με όση δύναμη έχουμε και με όσο κόστος κι αν συνεπάγεται, να πούμε ένα ακόμα μεγάλο ΟΧΙ;

Μόνο αυτή η εξέλιξη μπορεί να καθορίσει την από δω και πέρα Εθνική μας πορεία. Μόνο αυτή, μπορεί να δεσμεύσει το πολιτικό μας σύστημα και να το απαλλάξει από την εξαιρετικά δύσκολη θέση στην οποία έχει περιέλθει.

Μόνο, με τον τρόπο αυτό θα ομονοήσουμε σε μια γραμμή Εθνική αυτοσεβασμού και αξιοπρέπειας.

Μόνο έτσι οι παγκόσμιοι παίκτες θα αρχίσουν και πάλι να μας λογαριάζουν...

Κοντός ψαλμός αλληλοΐα λοιπόν.

Οι Τούρκοι την δουλειά τους κι εμείς - καιρός είναι πια - τη δική μας. Κι ας έρθει η ιστορία, οψέποτε το κρίνει σκόπιμο, να καταγράψει τις συνέπειες αυτής μου της πρότασης στην Εθνική μας συνέχεια ή και ανυπαρξία...!